
MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW
BLADEFREGA

MEVROU WILKINSON HET MY NEEF GENOEM

THE FAMILY · 12

Dit is ’n warm Sondag, 23 Augustus 2026, baie soos talle ander.

’n Vinnige middagete is nie ’n toegewing nie, maar ’n ritueel. ’n Kort middagrus is ’n uitsondering, slegs toegestaan sodat die buitengewoon hoë vlakke van dopamien wat die oggend geproduseer is, ná ’n onverwagte gebeurtenis weer normaal kan word: vandag het Bing een van my bladsye eerste op die web geplaas vir ’n soektog wat met my moeder, Gillette, verbind is.

Van die tweede plek af kyk my oupa toe, en glimlag.

Hy lyk nie kwaad nie.

Vandag het ek ook ontdek dat King Camp Gillette op 9 Julie 1932 hierdie wêreld verlaat het.

Die oomblik toe ek die datum lees, het ek amper uit my stoel gespring.

My eie projek, gillettenarrative.com, is op 9 Junie 2026 gebore.

Vier-en-negentig jaar ná sy dood.

En, volgens die ooreenkomste wat ek met myself aangegaan het, drie-en-dertig jaar voor my eie beplande vertrek in 2058.

Wanneer datums begin saamloop, wanneer hulle met onverwagte presisie in mekaar begin pas, kom ’n mens in die versoeking om te glo dat daar dalk ’n ander algoritme aan die werk is – een wat min ooreenkoms toon met dié waaraan ons gewoond geraak het.

Soos altyd in oomblikke soos hierdie, hou Engelstalige jazz my geselskap.

Dit is die enigste musiek wat my gees nou natuurlik ontvang, noudat die kitare en mandoliens van my familie deur die gewone wette van die natuur stil geword het.

Dan maak ek my e-pos oop.

'n Skerp hou tref my reguit in die hart.

Samantha skryf uit Londen.

Sy is die kleindogter van mevrou Wilkinson.

My tant Maggie.

Die dame van die gekruiste swaarde.

Die vrou wat my nie lank gelede nie, voor haar hele familie, neef genoem het.

Haar boodskap is eenvoudig.

Mevrou Maggie Wilkinson is oorlede.

Op haar eie versoek, omdat sy my goed genoeg geken het om my reaksie te voorsien, is die nuus eers ná die teraardebestelling oorgedra.

Ons is Engels.

'n Traan vind sy plek.

Die dood is nooit iets moois nie.

Dit is bloot iets wat jy nooit heeltemal verwag nie.

Onder al die vroue wat ek in my lewe ontmoet het, het hierdie aangenome tante net 'n kort hoofstuk beslaan.

Tog was haar rol noodsaaklik.

Sy het my help verstaan dat aristokrasie nie uitsluitlik in titels, familiewapens of geërfde voorregte te vind is nie.

Dit bestaan in maniere.

Dit bestaan in gedrag.

Dit bestaan in daardie eienskap wat Engelssprekendes dikwels aplomb noem.

Daar is ’n eenvoudiger woord daarvoor.

Klas.

Ek skryf hierdie brief aan haar.

Vir haar familie.

Vir myself.

Vir elke leser wat eendag hier mag aankom.

En ek begin met ’n enkele sin wat ek uit my kop ken:

Ons is wat ons is as gevolg van die mense wat ons ontmoet, en niemand kan dit van ons wegneem nie.

Die mediese literatuur misbruik dikwels ’n gesag wat gewillig toegeken word deur pasiënte wat sekerheid nodig het.

Dit vertel ons dikwels wat gerieflik is.

Minder dikwels wat belangrik is.

Hulle sê dat kinders tussen geboorte en vyf jaar geen herinneringe het nie.

Dat hulle dit nie kan behou nie, omdat die nodige kognitiewe strukture nog nie ontwikkel het nie.

Volgens daardie teorie behoort elkeen van ons vyf jaar van duisternis met hom saam te dra.

Tog onthou ek die klappe van my ma.

Ek onthou die klappe van my kleuterskoolonderwyseresse.

Ek onthou nie die getalle nie.

Hulle het gelyk begin en nooit onewe geëindig nie.

Die houe wat ons as volwassenes kry, werk op baie dieselfde manier.

Niemand tel hulle nie.

Die geheue argiveer hulle nie as statistiek nie.

Dit lê hulle stil in die siel neer.

En jare later onttrek dit hulle as skryfwerk.

Vaarwel, tant Maggie.

Mag jy verwelkom word waar jou reis nou ook al voortgaan.

Die swaarde bly gekruis tot die dag wat jy onder hulle deurgaan.

Vaarwel.

Jou neef.

Ferdinando Frega
Gillette Man ⚔️